הניחה לרבנן. דפליגי עליה דר' יהודה [דאמרי] שנת חמשים אינה ממנין השמיטין אנטריך לממני יובלות כדקאמרת: אלא לרבי יהודה

דאמר שנת המשים. הויא שנת יובל ועולה נמי למנין שמיטה הבאה ל"ל לממני יובלות בשמיטין סגיא משבע לשבע שנים יעשו שמיטה לעולם

שאין שנה מפסקת בנתיים ואין כאן שום טעות: ודאי. דקתני לעיל מנו שמיטין ויובלות בימי עורא דלא כר' יהודה: ולא מנו יובלום. יש בימי

הניחא שלרבנן אדאמרי שנת חמשים אינה מן

המנין אלא לרבי יהודה דאמר שנת חמשים

עולה לכאן ולכאן למה לי בשמיטין סגיא הא

ודאי דלא כרבי יהודה ולא מנו 6 שמימין

ויובלות והכתיב ימקץ שבע שנים, תשלחו

איש את אחיו העברי אשר ימכר לך והוינן

י ב בהו מקץ שבע שנים (6) והכתיב יועבדך שש ב

שנים ואמר רב נחמן בר יצחק שש לנמכר

ושבע לנרצע ההוא בתוכחה כתיב וקאמר

נביא השלחתם והכתיב יוישמעו וישלחו

יאלא אמר ר' יוחגן יירמיה החזירן ויאשיה בן סאלא

ל א מיי' פ"י מהלכות שמיטה ויובלות הל' ז וע' בהשגות ובכ"מ:

וכל ת. נא ב מיי' שם פי"ב הלכה י: גב ג מיי' פ"ה מהלכות ערכין כלכה די

תורה אור השלם

ו. מקץ שבע שנים תשלחו

ז. מַפֶּן שָׁבַע שְׁנִים וְּנְשָׁלְּוּדּ אָישׁ אָת אָחִיוּ הָעבְרִי אֲשֶׁר יִשְּׁכָּר לָךְ וַעֲבָדְרְ שִׁשׁ שָׁנִים וְשְׁלְּחָתוֹ חְפְשִׁי מֵעְמָּוְ וְלֹא שָׁמְעוֹ אֲבוֹתִיכָם אַלִּי וְלֹא הָטוּ

בי ימכר לך אחיך העברי או 2. כי ימכר לך

2. בּ־יִשְבֵּבוּ לְּוְ אָנוּיף וְעָבְּוּ אוּ שְׁעְבִּירָ הּ בְּעַבְּיְרָ שֵׁשׁ שְׁנִּים וּבְּיִשְׁרָ בְּוּ הְשְׁלְתָנּוּ הְשָׁלְתָנּוּ הְשָׁלְתָנּוּ הְבָּים טו יב הים טו יב ביים טו יב 3. וַיִּשְׁמְעוּ כָּל הַשְּׁרִים וְנְכָל

הָעָם אֲשֶׁר בָּאוּ בַבְּרִית לְשַׁלַּח איש את עבדו ואיש את

את אזנם:

סנחריב: והא כשיב. בלדקיה: מקץ שבע שנים סשלחו וגו' והוינן בה מקץ שבע שנים. משמת לאחר שבע שנים שאף שנה שביעית יגו והא ידו אלא מלמד שהחזירן ירמיה ויאשיה

מדך עדיהם. ותימה שהרי ביובל כשיגיע היובל:

אחרי שהחזירן ירמיה לא עמדו בארץ הודם חורבן כ"א ל"ו שנה כדפרישית לעיל בפ"ב (דף יב:) וא"כ לא הגיעו עד היובל והיאך נוכל למצוא וישמעו וישלחו וי"ל דנוכל למצוח אותם עבדים שהיו להם קודם שגלו והא דפריך לעיל והכתיב וישמעו וישלחו עיקר הפירכא מדכתיב (ירמיה לד) וישמעו כל השרים וכל העם אשר באו בברית משמע שוכנסו בבריח לשלח עבדיהם חפשים

אמון מלך עליהן ומנא לן דהדור דכתיב יכי המוכר אל הממכר לא ישוב אפשר יובל במל ונביא מתנבא עליו שיבמל אלא מלמד שהחזירן ירמיה ומנלן דיאשיה מלך עליהן דכתיב זויאמר מה הציון הלז אשר אני רואה ויאמרו אליו אנשי העיר הקבר איש האלהים אשר בא מיהודה ויקרא את הדברים גז על המובח בית אל וכי מה מיבו של יאשיהו בבית אל אלא כשהחזירן ירמיהו יאשיהו מלך עליהם רב נחמן בר יצחק אמר מהכא ינם יהודה שת קציר לך יו בשובי שבות עמי: מתני' בתי החצרים נותנין להם כח יפה שבבתי ערי חומה וכח יפה שבשרות ה ונגאלין מיד וכל שנים עשר חדש כבתים ויוצאין ביובל ובגרעון כסף כשרות: גמ' תנו רבנן יעל שדה הארץ יחשב הקישו הכתוב לשדה אחוזה מה שדה אחוזה יוצא ביובל ובגרעון כסף אף בתי החצרים יוצאין ביובל ובגרעון כסף אי מה שדה אחוזה אינה נגאלת בפחות משתי שנים אף

בתי החצרים אינם נגאלים פחות משתי שנים ת"ל גאולה תהיה לו מיד הואיל ונתת להם כח יפה שבשדות וכח יו שדה שבבתים יכול לא יצאו ביובל ת"ל וביובל יצא מאי קאמר אמר רב הונא לא נצרכא אלא למקדיש בית בבתי החצרים וגאלו אחר מיד הקדש ופגע בו יובל בשנה שניה למאי מדמית ליה אי לבתי ערי חומה מדמית ליה איחלים ליה ללוקח אי לשדה אחוזה מדמית זו לכהנים נפקא להכי אצטריך וביובל יצא מתקיף לה רב זעירא מאי אביי שלא יאמרו הקדש יוצא בלא איריא גאלו אחר אפילו לא גאלו נמי א"ל יו אביי שלא יאמרו הקדש יוצא בלא פריון מגלן מבן לוי ט מה בן לוי שיפה כחו בממכרו הורע כחו בהקדשו ישראל שהורע כחו בממכרו אין דין שהורע כחו בהקדשו והתם מגלן דתניא יויצא ממכר שומע אני אפילו עבדיו ממלמליו ושמריו ת"ל בית ועיר אחוזתו מה ת"ל ממכר ז ממכריו יוצא בחנם ואין הקדש יוצא בחנם אלא בפריון ופליגא דר' אושעיא דא"ר אושעיא הכל היו בכלל ייונגן הכסף וקם לו כשפרט הכתוב בשדה אחוזה יוהיה השדה בצאתו ביובל קרש לה' יו שדה הוא דפרק ליה ונפקא לכהנים אבל הגך כדקיימי קיימי וביובל יצא למה לי אמר רב פפא לא נצרכא אלא למוכר בית בבתי החצרים ופגע בו יובל בשנה שניה למאי מדמית ליה אי לבתי ערי חומה מדמית ליה איחלם ליה ללוקח אי לשדה אחוזה מדמית ליה השלמה בעי להכי אצמריך וביובל יצא תניא כוותיה דרב הונא ותיובתא דרבי אושעיא 🤈 המקדיש בית בבתי החצרים הרי זה גואל מיד וגואלו לעולם גאלו יאחר מיד הקדש הגיע יובל ולא נגאל חוזר לבעלים ביובל:

יפה כחו בממכרו. שגואל מיד שדה מגרש עריהם ובחי ערי חומה גואלין לעולם ויוצאין ביובל כדאמר לקמן [ע"ב]: הורע כחו בהקדישו. שלא יוצא בלא פדיון כדמפרש לקמן: ויצא ממכר. אי הוה כתיב ואשר יגאל מן הלוים ויצא ממכר ביובל ולא הוה כתב בית הוה אמינא אפילו כין שטרי ומטלטלין של לוי אם מכרן יולאין לו כנו ביובל: ופליגא דרבי אושעיא. הא דאמר רב הונא לעיל מקדיש בית בבתי חלרים וגאלה אחר מיד הקדש יולאה מידו וחוזרת לבעלים ביובל פליגא אדרבי אושעיא: בכלל ונחן הכסף וקם לו. שהלוקה כלום מיד הקדש יקום המקח בידו לעולם: כשפרט לך הכסוב. בגואל שדה אחוה של אחרים מיד הקדש דיוצאה מידו ומחחלקת כדו האי הוא דאפקיה רחמנא בהדיא מכלל ונתן הכסף וקם לו: **אבל הנך.** בתי החזרים כדקיימי קיימי בכלל וקם לו ולא נפקא ^{יהז} מידא דלוקח: ו**ביובל יא**א. לרבי אושעיא ל"ל: השלמה בעי. להשלים לו שנה אחת משתי שנים שהיא ראויה לשהות ביד לוקח כדתניא לעיל בריש פירקין [כט:] אכלה שנה אחת לפני היובל משלימין לו שנה אחרת לאחר היובל: סניא כווסיה דרב הונא גרסינן. כרב הונא דאמר לעיל מקדיש בית בבתי החלרים וגאלה אחר מיד פו מקדיש יוצאה לבעלים ביובל: וסיובסה דרבי חושעיה. דאמר כדקיימי קיימי בידא דלוקה: וגואלו לעולם. ואפילו גאלה אחר גואלה מידו ולם הוים כשדה אחוה דכתיב בה נייקרא מן לא יגאל עוד: גאלה אחר מיד הקדש והגיע יובל ולא גאלה. מקדיש מידו חוזכת לו בחנם:

לחר מיד הקדש והגיע יוכל ולח גללה. מקדים מידו חוזרת לו כתכו: יצאן: איל אבי. אם לא נאלה מקדים והידוב מחוד מידוב במחדים והידוב במחדים והידוב מו איל אבי. אם לא נאלה מדרו [הקדש יוצא בלא פריון: ומגלו, דאינה יוצאה בלא פריון מבן לוי [שיפה בוחו במסברו כרתנן לקמן הכתנים והליום מוכרין לעולם ונואלין לעולם ונואלין לעולם הודע בוחו בהקדשו בראמרינן לקמן דאינו יוצא בלא פריון ישראל שהורע בוחו במסברו שאינו גואל אלא לאחר בי שוכע אני, [שאפילו הכר עבריו ושטריו מוסטלטליו שחודרין ביובלן. "דל בית ועיר [אחודותן שום מקדים אמינו הידוע ביו מסבר בית ועיר אחוזות ביובל, או לא לאחר במסבר במשמע כל ממכר. לא להכי כחיב אלא להכי מסברו [של קרקע] הוא דינוצאן [בתנם] ביובל אבל הקרישו אפיל הקרע אין יוצא מתקדש בלא פדיון וכ"ש הקדשו של ישראל שאינו יוצא מהקדש בלא פדיון: [והאי דקאמר רב הונא דמקדיש בית בתי ערי חצרים בון מריש בייתו בין מקדש ביותר אחוזות לבעלים. והיינו פלינא דר אושעיא ואמר ר' אושעיא חוד בור בווא ואינו יוצא מידו ביובל וויען בלא שהיו הואר ויוצא מקדיש שרה בצאתו ביובל לבון תהיה שדה הוא דפריק לה אחר ונפקא לבחנים ביובל ואבל העל בוו אוני מיד הקדש והיה השדה בצאתו ביובל לכהן תהיה שדה הוא דפריק לה אור וביובל בו' אלא למוכר בית בבתי חצרים ופגל בו יובל כו' או לשרה ביובל ביו אד הצים למה ליו לא נצרכה האי וביובל יצא אלא למוכר בית בבתי חצרים ופגל בו יובל כו' או לשרה אובל בואלו אור מיד הקדש הוא רוצים ביובל הלא משלימין לו שלה אחרת לאחר הובל, וסדיא הדרי ביובל יצא אלא משלימין לו להבי אצטריך וביובל יצא אלא משלימין לו שלה אחרת לאחר הובל, וסדיא הדרי ביובל וינו אלו משלימין לו להבי אצטריך וביובל יצא אד היום משלימין לו שנה אחרת לאחר הובל, וסדיא הדרי ביובל יובל ולא משלימין לו להבי אמר הובל ביובל. היינו תיובתא דרבי אושניא דאיהו קאמר אבל ביובל היינו ביובל ביובל היים ביובל היינו ביובל היינו ביובל היינו תיובתא דרבי אושניא דאיהו קאמר אבל ברקיימי קיימים דלא ליפוק הובל ביובל בי

לעיל (עיל ט. נדרים סא. לעיל ה"ס ט. לדרים סס. לעיל
יבי, ב) מגילה יד:, ג) [עי" מנהלה יקי:], ד) [לעיל כג: ב"ק לג:], ד) [ע' מוספות מגילה ג. ד"ה וילן ובשאר מגילה ג. ד"ה וילן ובשאר דוכתי כמו שנרשם שם בלדון, ו) [תוספתא פ״ה ה״ו], 1) [דניאל **ב**], **ח**) [ירמיה כא], 1) [דניאל ב], **ח**)

כתיב ועבדך שש שנים: שש לנמכר.

כדכתי' (שמות כא) שש שנים יעבד: ושבע לנרלע. שהנרלע אינו יולא עד היובל

ואם נרלע ופגע יובל בשנה שמינית

לרציעתו יוצא ביובל. אלמא בימי לדהיה

הוה יובל ולדקיהו בימיחורבן הבית שוו

דהוו כמה וכמה דורות אחר גלות

סנחריב: בסוכחה כסיב. דקא מוכח

להו ירמיה וקאמר להו השלחתם באותו

שנים שהייתם חייבים לשלח: דכתיב.

בימי לדהיהו כי המוכר אל הממכר לא

ישוב דקאמר להו סופכם לגלות ויהא

יובל בטל ולא יחזרו שדות לבעליהן:

אפשר יוכל בטל. משגלו שבט ראובן

וגד ונביא מתנבא עליו וכו': מה טיבו

של יאשיהו בבית אל. דהא הרא

ביאשיהו כתיב כשהיה חוזר מו לבער

עבודת כוכבים שבארן ישראל ובית אל של מלכי ישראל היתה ויאשיהו מלך

יהודה מה טיבו בה: הליר. הלין

דנו"ן מתחלפת ברי"ש כדכתיב

נבוכד נצר זי נבוכד ראצר יו: מתבר׳

בתי החלרים. שאין להם יון לעיירות

חומה: כח יפה. כדמפרש נגאליו מיד

ואין לריך להמתין שני שנים ביד הלוקח

והיינו כבתים של ערי חומה: ובגרעון

כסף. שמנכה לו הלוקח לפי שנים

ששהו בידו כשדות דכתיב יח] (ויקרא כה)

וחשב את שני ממכרו וגו': גבו' על

שדה הארן יחשב. בבתי החלרים

כתיב: ובגרעון כסף. אם בא לגאלם

קודם היובל: מאי קאמר. מהיכא

תיתי דלא יצאו ביובל הלא הוקשו

לשדה אחוזה ולמאי אנטריך וביובל

ילא: ופגע יש יובל בשנה שניה.

ללקיחתו של זה שלקחה מן הגובר:

לנוקח כן הוי. דהכי תניא לעיל גאלה

אחר מיד הקדש הגיע היובל כאז ולא

נגאלה היה חלוט לו: לרהנים נפקא.

דהמקדיש שדה אחוזה וגאלה אחר

יולאה לכהנים ביובל. ולהכי נקט שנה

שניה דאי פגע בשנה ראשונה לא

אלטריך וביובל ילא דכי מדמית ליה

לבתי ערי חומה אכתי לא איחלט ליה

ונפיק ביובל דהא יש לו כח יפה

שבשדות: אפינו נא גאנו. אחר נמי

ליפוק מיד הקדש דהא כתיב וביובל

יצא דלא אנטריך למכתב משום מכר

הדיוט דהא אתקש לשדות: בן לוי

מוסף רש"י

שנת חמשים עולה לכאן ולכאן. שנת היובל ושנה ראשונה של שמיטה (ר״ה ט.) שנת היובל היא מיובל שעבר ומונין אותה שנה אחת ליובל **הבל** ולוויל רד: ורווי"ז לוויל יב:). שלא יאמרו הקדש יוצא בלא פדיון. גזירה שמל ילתרו הקדש גמור יולל לחולין בלח פדיון (ב"ק לג:).

שינויי נוסחאות

א] ולא מנו יובלות [תיבת שמינויו ואות ו' נמחהז (mmm. שמיטין וחות וי נממקן (ש"ח), כן וחוינן בה (ש"ח), גן הדכרים [החלה] אשר עשית על (ש"מ וכ"ה בהג׳ ר"י פיק), ד] קליר לך. ס"ח אל תקרי קציר אלא קצין (ש"ח), ה] נסדר המשנה נגאלין, ו] וכח יפה שנכתים בגאדין, זן זכח יפה שבכחים (ש"ח), ז] מדמית ליה לכהנים (ש"ח), ז] מתמוך פרש"י דלעיל כג: ד"ה דרבי אבהו מוכח דגרסתו אל רבי אבהו שלא יאמרו, **ט] לוי רמה בן לוי** ש"ח). **י]** ממכר ממכרו יוצא (ש"ח), ין מתכר מתכרו יוגם בחנס ואין הקדטו יוגא בחנס (ש"ח), יא] להי כשדה החרם שדה הוא דפרק ליה אחר בפקא ליה לכהנים (ש"ח), יבן בק"ח: מימי, יגן שביעית יון התיו"ט הגיה שאיו להם חומה כעיירות. יהן לכתיב בהו וחשב (ש"ח), יען זכנע בו בהו וחשב (ש"ח), ל] ופגע בו יובל (ש"ח), ל] מיבת הוי נמחק (ש"ח), לא] הגיע יום י"ב חודש, רש"ש, **כב**] אפילו שטריו (ש"מ), כגן לו לעולם ביובל (ש"ח), לד] ומתחלקת לכהגים הלי (ש"ח), לד] נפקל מידו דלוקח (ש"ח), לו] מיד הקדש יוללס (ש"ח),

שימה מקובצת

י רש"י ד"ה קציר כו' קצין. גליון. ונראה לפרש גם יהודה שת קציר לך כלומר שבא סופה כמו דאת אמר (יואל ד יג) שלחו מגל כי ליואל ז'יג) שלווו מגל כי בשל קציר, פי' גם יהודה בא סופה וגלו בשובי שבות עמי עשרת השבטים גלתה הודה וגלו גם הם עמהם. :הרא"ש ז"ל

רבינו גרשום

למימני יובלות כדי לקדש שמיטה בזמן: אלא לר' יהודה דאמר. דעולה נמי לכאן ולכאן ליובל ולמנות ממנה א' ב' ג' ד' עד ז': למה לי, למימני יובלות בשמיטין סגיא: הא וראי. דתני אף ביאתן בימי עזרא מנו יובלות דלא כרבי יהודה דלר׳ יהודה לא אצטריך ולא מנו שמיטיז ויובלות מאחר

והוינן כה מקין שבע שנים והוינן כה מקין שבע שנים תשלחו מקין שש שנים השלחו מבעי ליה לסוף שש דהיינו ועבדך שש שנים: ואמר רב נחמן כר יצחק. (ועבדך שש שנים) שש שנים לנמכר כדכתיב כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבוד ובתחילת שביעית יצא לחפשי והאי דקאמר מקץ שבע שנים השלחו היינו שבע לנרצע שדינו של נרצע לעבוד עד יובל ואם נרצע שהיו שבע שנים עד קודם ליובל דהיינו דמקץ שבע שנים יוצא ביובל אלמא דליובלות נמי הוו מנו מאחר שגלו שבט ראובן וגד: אמר לך תנא. ההוא דכתיב מקץ שבע תשלחו בתוכחה כתיב דקאמר להו נביא דריבורות גמר הו מנו מאחר שמכו שבו ראובן וגד: אמר רף רתנ. ההוא דכוריב מקץ שבע השלחו בהובחה בתיב דקאמר להו נביא בתמיהא דרך תורחה השלחתם כלומר וכי קיימתם מקץ שבע שנים תשלחו ולא שהיה יובל נוהג והכתיב וישמעו וישלחו. אלמא דהוה נהיג יובל: אלא א"ר יותנן ירביוה החוירן, לשבט ראובן וגד ואשיה מלך עליתן הילכך מנו שמיטין תובלת: ופנא לן דהדור מדקא מתנבא נביא כי המוכר אל המוכר לא ישוב כלומר שיבטל עוד היובל כבתחלה ולא ישובו שדות לבעליהן ש"מ דהדור שבט ראובן וגד דאי ס"ד דלא הדור מה צורך לו להתנבא שיבטל יובל והלא בטל משעה שגלו שבט ראובן וגד אלא ש"מ דהדור וכשחטאו היה מוכיחן ואמר שיבטל: ויאפר יאשיה מה הציון הלו וגו' ובי מה מיבו של יאשיה בבית אל. והלא בית אל של מלכי ורשחטאה היה מוכיחן ואמר שיבטט: ויאבר יאטיה בה הציק חלו ונוי וכי מה בייבו של יאשיה בנית אל. והלא בית אל של מלכי כמו נבוכרנצר נבוכררצר יהודה היינו יאשיה שהיה בתחלה מלך על יהודה: מתני": [ביר תחצרים, הן כפרים שאין להם חומה: נותנין להם כח יפה שבבתי ערי חומה וכח יפה שכשרות. כיצד נגאלין כוד לאחר שנמכרו וננאלין כל י"ב חדש בכתים ווהו כח יפה שבבתי ערי חומה: בנדעון בסף. שגורע לו דמי שנים שאכל הפירות]: ויוצאין ביובל. (אם לא נגאלון כלומר שאין וחלטין ללוקח וכשנגאלין נגאלין בגרעון כסף כשדות ואין דומין לשדות שהשדות אינו רשאי לגאול אלא לאחר שתי שנים ואלו נגאלין

אָישׁ אֶוֹנ צַבְּרוּ וְאִישׁ אֶוֹנ שִׁפְחָתוֹ חָפְשִׁים לְבִלְתִּי עֲבָד בָּם עוֹד וַיִּשְׁמְעוּ וַיְשַׁלֵּחוּ: ירמיה לדי ירמיה לדי 4. בִּי הַמּוֹבֵר אֶל הַמִּמְכְּר לֹא. ישוב ועוד בחיים חיתם כי חזוו יָשוּב וְעוּז בַּנְיִּים נַפְּטָם כִּי נְחוּן בָּעוֹנוֹ חַיָּתוֹ לֹא יִתְחַזְּקוּ: בַּעוֹנוֹ חַיָּתוֹ לֹא יִתְחַזְּקוּ:

 וַיֹאמֶר מְה הַצִּיוּן הַלְּז אֲשֶׁר
וַיֹאמֶרוּ אֵלִיו אַנְשֵׁי
אַנִי רֹאֲה וַיֹּאמֶרוּ אֵלִיו אַנְשֵׁי בְּילִי הַּתְּבֶּר אִישׁ הָאֶלְהִים הָעִיר הַקָּבֶּר אִישׁ הָאֶלְהִים הַדְּבָרִים הָאֵלָה אֲשֶׁר עֲשִׁיתְ עַל הַמִּוְבַּח בֵּית אֵל: מלכים ב כג יז

מלכים ב כג יו 6. גם יהודה שת קציר קר בשובי שבות עמי: הושנו יא 7. ובקר יהוצרים אשר אין קהם חקוה סביב על שדה הארץ יחשב גאלה תהיה לו בילוציה יויקרא בה לא וּבְּיבֶל יֵצֵא: ויקרא כה לא 2. וְאַשֶּׁר יְגְאַל מָן הַלְּוִים וְיָצְא מִמְבֵּר בִּית וְעִיר אֲחָוּתוֹ בִּיבֵל בִּי בְתִי עֲרִי הַלְוִיִם הִוֹא אֲחְוָּתִם בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

ויקרא כה לג ואם גאל יגאל את השדה.9

10. וְהַנָּה הַשְּׁרֶה בְּצַאתוֹ בֵּיבֶּל קָרֵשׁ לִייִּ בִּשְׁרָה הַתָּרֶם לְבַּהַן תִּהְיָה אֲהָוָתוֹ: ויקרא כז כא

הגהות הב"ח

(A) גמ' והוינן בהו מקן שבע שנים והדר כתיב:

רבינו גרשום (המשר)

[אפילו] מיד: גמ': ת"ל גאולה בוחן דינם שיצאו ביובל: [ופגע כחון דינם שיצאו ביובל: | ופגע בו יובל בשנה שניה. שגאלו: למאי מדמית ליה. האי בית: אי לבתי ערי חומה מדמית ליה איחלם ליה ללוקה. זה שגאלה מיד הקדש שהרי הוחלטה לו לאחר י"ב חדש כדאמרן לעיל גאלה אחר מיד הקדש הגיע יום י"ב חדש ולא נגאלה היה חלוט לו: ואי לשדה אחוזה מדמית ליה לכתנים נפקא. שהרי נאלה אחר וכדאמרינן בפרקין י. ילעיל ואם מכרה גזבר לאחר לא גאל אלא יוצאת לכהנים דכתיב

לא גאלו אחר נמי. יוצא לבעלים